

Denkend aan Oud-Zuid

Ons postagentschap verdwijnt!

In mijn eerste column, zes jaar terug, schreef ik over de opheffing van het postkantoor op de Johan Verhulst en de onmacht van de deelraad hier iets tegen te doen.

Als compensatie kregen we een postagentschap, ingebouwd in de tabakszaak aan de Jacob Obrechtstraat. Nu wordt ook dit agentschap opgeheven en deze keer had de deelraad het kunnen voorkomen.

Alles draait om een al tijden voortslepend conflict over een klein optrekje op het dakterras van Ron Jongejeugd de beheerder van het agentschap.

Als ik uit mijn raam kijk zie ik een heel dorp van dit soort optrekjes maar Jongejeugd vroeg een vergunning aan en daarmee viel hij in handen van ambtenaren.

Het optrekje kon niet, een alternatief in samenspraak met een ambtenaar kon misschien wel of misschien half en uiteindelijk toch ook weer helemaal niet.

Ook andere vergunningen, noodzakelijk voor het functioneren van het postagentschap bleken niet mogelijk. Na jarenlange ambtelijke tegenwerking en onverschilligheid van het deelraadsbestuur besloot Jongejeugd ten einde raad de zaak tegen goed geld te verkopen.

Vijf jaar lang was dit postagentschap een zegen voor de buurt. Het agentschap annex tabakszaak werd een soort buurtcentrum. Rokers, tijdschriftbladeraars, boekenlezers, frisdrinkers, kletsmajoren, dropkauwers, gezelligheidsdieren, in- en uithollende postklanten, onzekere ouderen die om informatie kwamen, kopieerders, omliggende middenstanders, vaste klanten en losse klanten, alles stond, liep, kocht, vroeg en kletste door elkaar heen. Dit alles wordt half december opgeheven.

Er zijn vragen gesteld in de deelraad, bekende en onbekende buurtbewoners belegerden de deelraadsvoorzitter. Gewaarschuwd door de buurt sprak deelraadslid Anna Schoemakers alle wethouders aan, er zijn protest- en smeebrieven verstuurd, er verschenen stukken in het Parool maar niets heeft geholpen.

De buurt is boos en verhalen over middenstanders die gek gemaakt werden door rigide ambtelijke regeltjes, buitelen over elkaar heen.

Alleen al op het kleine stukje tussen Cornelis Schuyt en

Obrecht verdwenen de laatste zeven jaar vier groenteboeren, één melkboer, twee visboeren, een banketbakker, twee drogisten, twee kappers, een schoenmaker en een tabakszaak. En wat kregen wij er voor terug? Dure modezaken en yuppieachtige flauwekulwinkels.

Het is geen onwil vertellen bestuurders maar onmacht. Regels zijn regels en onze ambtenaren volgden gewoon de voorschriften.

Onmacht? Misschien! Maar zeker ook een flinke portie slomigheid en desinteresse. Het is toch bizar dat politici, gekozen om het belang van de buurt te behartigen, niet meer in staat zijn verstarde ambtenaren te corrigeren. Het is een gouden beleidsregel dat voorschriften die tegen de oorspronkelijke bedoeling in, het welzijn van burgers benadelen per geval worden aangepast. Die slomigheid en die onmacht vertonen bestuur en ambtenarenkorps overigens niet als het gaat om haar eigen onderkomen.

Op de dag dat ik dit stukje schrijf, lees ik in de Volkskrant (25/8 blz 2) dat de deelraad een nieuw, zes verdiepingen hoog kantoor wil bouwen op het einde van de Hobbemakade.

Tien tegen één dat er bovenop die zes verdiepingen nog een dakterras komt inclusief een luxueuze optrek voor pauzerende ambtenaren...

Hans Beerends
hansbeerends@planet.nl